

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Peter Hansen-Nord, og dermed er vi tilbage i ordførerrækken.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg har også spændt fulgt diskussionen indtil nu. Jeg må sige, at jeg opfatter beslutningsforslag nr. B 52 som langt mere alvorligt, end diskussionen indtil nu har afspejlet, og det gælder ikke mindst ændringsforslagene. Jeg må sige tillykke til SF. Det er på forbilledlig vis lykkedes jer at gøre et dårligt beslutningsforslag nr. B 52 endnu ringere. Selv om beslutningsforslag nr. B 52 var et meget uklogt og uhensigtsmæssigt forslag på et upassende tidspunkt, er det faktisk lykkedes for flertallet at gøre det endnu mere uhensigtsmæssigt. Jeg sigter her til de ændringsforslag, der er fremkommet. Sammen med det oprindelige forslag vil ændringsforslagene få en række ulykkelige konsekvenser for dansk erhvervsliv, for danske elforbrugere, for danske lønmodtagere og dermed for samfundet som helhed. For erhvervslivet, der i det oprindelige forslag var fritaget for kuldioxidafgiften, men som er blevet inddraget efter ændringsforslagene, får forslaget, som alle kender, store negative konsekvenser.

Efter de nugældende regler får erhvervslivet refunderet energiafgifterne. Når der indføres en kuldioxidafgift, bliver denne ikke refunderet, og dermed opstår en helt ny driftsomkostning, der naturligvis belaster konkurrenceevnen, netop som landet er ved at få rettet den op. Forligspartierne har godt nok foreslået de omtalte refusionsordninger for virksomheder, som har et stort og konkurrencebelastende energiforbrug, og som kan dokumentere, at de har gennemført passende energibesparende foranstaltninger, og her står det store spørgsmål: Hvad er så det for noget, og hvem skal kontrollere disse ting? Mage til upræcis og bureaukratisk ordning skal vi lede længe efter.

Men den største svaghed ligger måske i virkeligheden i det forhold, at denne refusionsordning kræver accept fra EF. Det forudsætter, at ordningen ikke strider mod EF's konkurrencebetingelser, samt at refusionen gives efter gennemsigtige og præcise kriterier, og disse krav lever den skitserede refusionsordning ikke op til. Skulle det lykkes at få strikket nogle refusionsordninger sammen, som man også i EF kan acceptere, er der stadig væk en række er-

hverv, der hverken får hel eller delvis refusion, og dermed er konkurrenceforvridningen foreløbig en realitet.

Vi har noteret os det forhold, at fagbevægelsen på dette område deler vores skepsis og forbehold. Det følgende er et citat fra Fagbladet, hvor formanden for SiD's Eludvalg, Svend Erik Jensen, udtaler: »Forslaget om en CO₂-afgift er kun toppen af en forfejlet energipolitik, som Socialdemokratiet og den tidligere energiminister, Bilgrav-Nielsen, med »Energi 2000« har ført, men det er umuligt at råbe Socialdemokratiet op nu; de vil åbenbart føre energipolitik på studiekredsniveau.«

Videre udtalte Svend Erik Jensen, at han frygtede, at Socialdemokratiet brugte energipolitikken til at drille den borgerlige regering med. Desværre har han nok ret. Der vil ske det, at energikrævende produktion i et vist omfang må flytte til udlandet, hvor afgiften ikke findes. Altså bliver CO₂-udslippet ikke begrænset, blot flyttet, og effektiv dansk industri med avanceret miljøteknologi tvinges ud af landet.

Afgiften bliver kostbar for Danmark såvel i arbejdspladser som i tabt valutaindtjening. En kontorchef i Industrirådet, som også er citeret, N. O. Gram, har anslået, at energiafgifterne på blot 3 år kommer til at koste os 10.000 arbejdspladser. Såvel Socialdemokratiet som SF vedgår, at afgiften vil koste arbejdspladser, men alligevel fastholder de, at loven om CO₂-afgift skal vedtages i denne folketingssamling.

Er vi da virkelig nået dertil, at vigtigst af alt er at genere regeringen, og det uanset at prisen er arbejdspladser og mere bureaukrati?

For de private elforbrugere inklusive pensionister betyder CO₂-afgiften, at den årlige elregning stiger med mellem 250 og 1.000 kr. Hvis meningen med afgiften er, at den skal virke adfældsregulerende og miljøforbedrende, skal afgiften lægges på forureningen eller på det brændsel, man anser for at forurene mest. Med forslaget sker der en kollektiv afstraffelse af alle elværker uanset brændselsvalg.

Venstre er tilhænger af, at energiafgifter successivt omlægges til miljøafgifter, men det skal ske for at forbedre miljøet og ikke af provenumæssige eller fiskale grunde. Miljøafgifter skal i øvrigt koordineres på internationalt plan, så Danmarks konkurrenceevne ikke ensidigt forringes, og så der gennemføres miljøtiltag, der virkelig hjælper naturen.